

LO Silkeborg-Favrskov holdt sit årlige repræsentantskabsmøde onsdag den 1. marts 2017 på Langsøhus i Silkeborg. Formand Viggo Thinggaard aflagde beretning på forretningsudvalgets vegne. På de kommende sider bringer vi de dele af beretningen, som vi vurderer har interesse for en bredere offentlighed.

Indledning med stof til eftertanke: Selv om Danmark er et dejligt land, så er alt dansk ikke nødvendigvis godt. For selv om vi er danskere, er vi ikke enige om alt og har ikke altid de samme interesser.

Som da flyselskabet SAS annoncerede, at det vil oprette baser i Spanien og London med det klare formål at slippe op til 30 pct. billigere i løn og

personaleudgifter. SAS er således blevet et helt almindeligt selskab. Og kun skandinavisk når det kan betale sig.

Finansminister Kristian Jensen bakker op udflytningen. Han siger: "Det nytter ikke noget at tro, at vi kan have et levedygtigt flyselskab, hvis vi tager en hel masse politiske hensyn om, at de skal drive deres selskab på en bestemt måde".

Det finansministeren siger her er, at hvis selskabet skal overleve på det internationale marked, så kan det ikke samtidig betale dansk skat og danske lønninger.

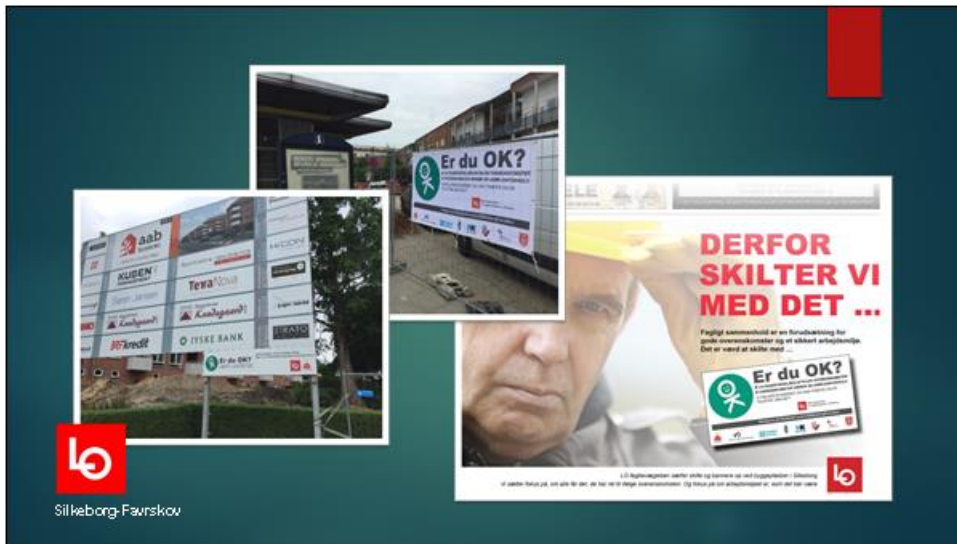
Vi er altså i den helt groteske situation, at den danske finansminister og den danske regering bakker SAS op, når selskabet nedlægger job i Danmark og flytter til Irland for at undgå at betale dansk skat.

Det får os til at drage tre konklusioner:

For det første at i denne sammenhæng går grænsen ikke mellem danskere og udlændinge, men mellem markedet og regeringen på den ene side og demokratiet og fagbevægelsen på den anden. Modsætningen er ikke national, men økonomisk og politisk.

For det andet betyder det, at markedet, arbejdsmarkedet og det politiske er vævet ind i hinanden. Det handler ikke om kun at være faglig men derimod om at forsvare lønmodtagernes interesser både fagligt og politisk.

Og endelig for det tredje, at hvis vi herhjemme vil have reelle fremskridt ud af partsforhandlinger med arbejdsgiverne og politikerne, så skal vi indgå i et samarbejde med vores kolleger i de andre europæiske lande, så vi fjerner mulighederne for, at de underbyder os.

Byggepladser i Silkeborg: Der bliver bygget meget i disse år i vores område. I Silkeborg ses det tydeligt i bybilledet. Det benytter LO, Byggefagenes Samvirke og 3F til en større synlighed omkring det faglige arbejde.

Vi har bl.a. hængt bannere og skilte op på hegnet omkring flere pladser, udsendt pressemeddelelser, skrevet debatindlæg og indrykket avisannoncer. Og vi har lavet en youtube-film til medlemmer og kolleger, som du kan se [her](#).

Velfærd: Ifølge regeringen – både den forrige og den nuværende - må den offentlige sektor ikke blive større. Det betyder, at skal der findes penge til noget nyt, så skal de findes andre steder i de eksisterende bevillinger. Altså ved omprioriteringer.

Derfor trumfede Venstre-regeringen det såkaldte 'omprioriteringsbidrag' igennem, som betød, at kommunerne hvert år skulle aflevere én procent af de samlede driftsudgifter tilbage til staten. Men frem mod forhandlingerne mellem regeringen og KL om kommunernes økonomi for 2017 gik rigtig mange af landets borgmestre og byråd ind for at få 'omprioriteringsbidraget' afskaffet.

Protesterne kom klarest til udtryk den 12. maj, da der overalt i landet blev holdt demonstrationsmøder.

I Silkeborg indkaldte Fagligt Fællesskab og LO til en demonstration, som henvendte sig både til kommunens ansatte og borgere. Vi lavede derfor også to versioner af invitationen – og til de ansatte skrev vi

"Hvis du er træt af

- at skulle "effektivisere" igen og igen og løbe hurtigere, fordi der skæres i normeringerne
- aldrig at kunne gøre dit arbejde færdigt på en ordentlig måde
- et mere og mere presset arbejdsmiljø
- evige omstillinger og nye nedskæringer
- de mange ændringer i arbejdstiderne

... så skal du vide, at det vil fortsætte, så længe regeringens omprioriteringsbidrag hvert år tager én procent fra de kommunale budgetter. Samtidig med at regeringen hævder, at personalet sagtens kan effektivisere arbejdet!

Det kan den enkelte medarbejder ikke gøre meget ved. Men i fællesskab kan vi sige "nok er nok"! Og sige det så højt, at det kan høres!"

Altså kort sagt: Gode arbejdsforhold kommer ikke af sig selv. Og derfor forsvinder dårlige arbejdsforhold selvfølgelig heller ikke af sig selv. For at få dem ændret, må vi stå sammen som lønmodtagere – både privat ansatte og offentlig ansatte.

Der kræves selvfølgelig en lidt anden argumentation over for borgerne - de borgere, vi først og fremmest bør interessere os for, nemlig LO-lønmodtagerne. I en lille publikation skrev vi:

"Mens lønnen skal sikre de daglige leveomkostninger som fx mad og husleje, skal den velfærd, vi betaler over skatten, sikre os tryghed og muligheder i forbindelse med sundhed, daginstitutioner, uddannelse, ældre omsorg, kollektiv transport osv.

Det bliver meget svært, hvis vi som lønmodtagere skal forsikre os til alle disse goder. Vi kender det fra USA, hvor mange er bundet til ét eller flere jobs alene for at opnå en nødtørftig sundhedsforsikring.

Takket være den offentlige velfærd er vi friere stillet og kan skifte arbejdsplads uden at være bange for, hvad det betyder for vores ret til hospitalsbehandling og andre velfærdsydelse.

Den offentlige velfærd er en styrke for det faglige arbejde på arbejdspladserne. Hvis hele velfærden og ikke kun lønindtægten afhænger af vores forhold til arbejdsgiveren, vil frygten for at miste jobbet også blive større, mens modet til at sige fra vil blive mindre".

Teksten lagde op til, at de offentlige velfærdsordninger kun kan bevares, hvis LO-lønmodtagerne opfatter det som deres ansvar at forsvare dem. Den offentlige sektor er således en fælles forpligtelse for hele fagbevægelsen.

Regeringen endte ved forhandlingerne med KL at tage 'omprioriteringsbidraget' af bordet. Regeringen gav sig efter folkelige protester og kommunernes modvilje. Men sejren viste sig at være begrænset.

I stedet indførtes nemlig et 'effektiviseringsbidrag', som tvinger kommunerne til at skære på budgetrammen år efter år. Halvdelen af effektiviseringsbidraget vil gå til opbygning af centrale puljer, som bliver en del af finanslovene.

Regeringen og Dansk Folkeparti kan så lege de glade givere over for udvalgte grupper, mens kommunalpolitikere står tilbage som dem, der bare vil skære ned.

Sammen med de stramme budgetlofter og sanktionsmekanismerne betyder de centrale puljer, at byråd og borgerne får begrænset retten til selv at prioritere, hvad kommunen skal gøre, og hvordan det skal gøres. Det svækker det kommunale selvstyre, og det svækker borgernes mulighed for lokalt at påvirke beslutningerne.

Kommunalpolitik handler om en række lokale forhold. Men de økonomiske rammer, betingelser og styringsmekanismer, som de lokale forhold bygger på, er i

dag bestemt af centrale økonomiaftaler, af finansloven og ikke mindst af budgetloven.

Vi kan således trække en lige linje fra regering og folketing og ud til den enkelte institution og dermed se, hvad de centrale beslutninger og besparelser får af betydning for den enkelte borgers velfærd og den enkelte medarbejders arbejdsmiljø.

Dette bør få os til at se på kommunalvalget på en lidt anden måde end hidtil. Vi skal fremover vænne os til også at vurdere borgmester og byrådder på, hvordan de reagerer på regeringens initiativer og folketingets beslutninger.

Vil man lukke øjnene og sidde på hænderne, når der centraliseres, skæres ned og fx indføres et 'effektiviseringsbidrag'? Eller vil man gå sammen med andre borgmestere, byråd, fagbevægelsen m.fl. for at forhindre dette og udbygge rammer og økonomi for det kommunale selvstyre?

Kommunalt budget og kommunalvalget: Lidt drillende kan man spørge, om vi allerede tog hul på kommunalvalgkampen, da et stort flertal i byrådet indgik sidste års budgetaftale for 2017? I hvert fald skal udgiftsniveauet først fra næste år – altså efter valget – tilpasses, så der opnås balance i budgettet”, som der står i aftalen. Om de avisannoncer, som vi indrykkede i samarbejde med Fagligt Fællesskab, fik betydning for budgetlægningen, kan vi jo kun gisne om. Fjerne besparelserne kunne de dog ikke.

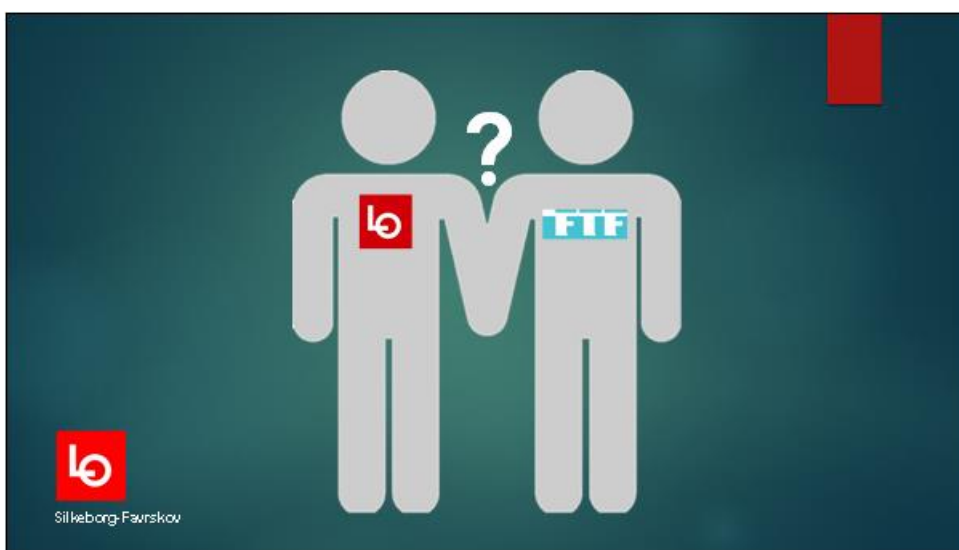
Forretningsudvalget vil efter repræsentantskabsmødet diskutere LO's engagement i kommunalvalget den 21. november. Engagementet vil bygge på fagbevægelsens klassiske værdier om lighed og solidaritet og tage sigte på en kommune, der er til for lønmodtagerne og den brede befolkning.

Først og fremmest vil vi fokusere på områder og problemstillinger, som vi gerne ser prioriteret af det kommende byråd. Det kommer vi til at bruge noget energi på.

Desuden vil vi højt og tydeligt sige til de kommende byrådsmedlemmer, at der til byrådsarbejdet også hører dét at lægge kræfter i at påvirke det centrale niveau – regering, folketing og KL. Selvfølgelig med henblik på at forbedre det kommunale selvstyre og den kommunale økonomi.

LO Silkeborg-Favrskov yder ikke støtte til hverken enkelte partier eller kandidater (i parentes bemærket betyder det, at jeg som kandidat heller ikke vil modtage støtte fra LO.)

Men både før, under og især efter valget vil gå efter at skabe en bedre kontakt mellem byrådspolitikerne og den silkeborgensiske fagbevægelse - bl.a. gennem regelmæssige møder med den til enhver tid siddende borgmester, som det også fremgår af uddelte forslag. Det skal i hvert fald ikke være en dårlig kommunikation, som forhindrer byrådet i at træffe kvalificerede beslutninger.

LO og FTF: Hvis vi kan finde frem til en troværdig afløser for det nuværende LO-samarbejde på kommune- og regionsniveau, og hvis vi i fællesskab kan fastholde erkendelsen af, at vi kun kan stå stærkt fagligt, når vi samtidig blander os politisk, så tror jeg, at der er gode chancer for, at fusionen kan lykkes.

Jeg er dog meget glad for, at vi - fusion eller ej - i LO-fagbevægelsen alle er indstillet på et fortsat – og gerne mere udbredt - samarbejde med FTF-organisationerne.

LO – lokalt i Favrskov: I forhold til Favrskov har vi en rigtig god og konstruktiv dialog med borgmesteren. Og i forbindelse med den kommende byrådsvalg er det aftalt, at LO-lokal Favrskov holder et kandidatmøde, hvor borgmester Nils Borring, socialdemokratiet, er i duel med venstres udfordre til borgmesterposten Flemming Nørgaard.

I LO Danmarks nye indeks over jobcentrenes indsat ligger Jobcenter Favrskov på en flot femteplads. Det er den måde, hvorpå Jobcentret anvender uddannelse i aktiveringen af ledige på dagpenge, der har ført til placeringen blandt de absolut bedste.

Det er der god grund til at rose.

Privat jobskabelse: Beskæftigelsespolitiske initiativer – dvs. initiativer der kun har øje på arbejdskraften - er nødvendige men må efter vores opfattelse kombineres

med initiativer på andre områder – fx initiativer der også har øje for virksomhedernes ansvar.

Kun derved kan vi opnå en erhvervsudvikling, der baserer sig på produktivitetsforøgelse gennem investeringer i højteknologi og veluddannet arbejdskraft. En sådan udvikling forudsætter – og er samtidig forudsætningen for – en udvikling af velfærdssamfundet.

Fortsættes derimod den ensidige fokusering på krav til arbejdskraften, bevæger vi os i retning af en erhvervssektor, der baserer sig på en produktivitetsforøgelse gennem tilførsel af billigere arbejdskraft og en langsommere teknologiudvikling.

En sådan udvikling vil ikke stille de samme høje krav til velfærdssamfundet men vil heller ikke kunne finansiere det.

Derfor foreslår forretningsudvalget, at vi igangsætter en fokuseret indsats med det formål at øge muligheden for skabelse af ordinære job i den private sektor og øge opmærksomheden herpå i offentligheden, blandt arbejdsgivere, politikere og vores egne tillidsrepræsentanter og medlemmer.

Vi har to projekter i tankerne. I det første tager vi udgangspunktet i en virksomhed, som kan fremtidssikre sig og markant øge konkurrencedygtigheden, såfremt der bliver investeret i moderne teknologi og uddannelse af medarbejderne.

Opgaven bliver her at tegne et højteknologisk og veldokumenteret fremtidsperspektiv for virksomheden og foreslå rotationsprojekter, som kan opkvalificere medarbejderne og inddrage ledige fra LO-fagbevægelsen.

I det andet projekt er udgangspunktet virksomheder med en høj andel af deltidsansatte studerende og ansatte på ikke-ordinære vilkår.

Opgaven bliver her at skitsere en realistisk overgang til en markant højere andel af ordinært ansatte og foreslå rotationsprojekter, som kan opkvalificere stampersonalet og inddrage ledige fra LO-fagbevægelsen.

Fordi flere ordinære job vil betyde færre studiejob tager vi samtidig kontakt til de studerendes organisationer med henblik på at bakke dem op i deres kamp for en højere SU som alternativ til erhvervsarbejde sideløbende med skolegang og studier.

I begge tilfælde skal både de ansatte og ledige involveres. Begge grupper skal kunne se en fordel, og derfor vil vi også spille ud med ideen om rotationsforløb.

Men om det i øvrigt kommer til at foregå sådan, som vi skitserer her, kan vi ikke være sikre på. I begge tilfælde er det nemlig afgørende, at tillidsvalgte og kolleger er med fra starten til at bestemme både mål og midler.

Derfor har vi også en forhåbning om, at initiativerne vil resultere i et stærkere fagligt sammenhold på de pågældende arbejdspladser.

Som et tredje initiativ til fremme af skabelsen af job i den private sektor hører også en tværfaglig, koordineret og systematisk dialog med

- Den til enhver tid siddende borgmester,
- Udvalgte byrådsudvalg

- Byrådsgrupperne for Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten.

Derfor vil vi fremover forsøge at holde jævnlige møder disse. Hvordan møderne mere præcist skal finde sted, behandler vi senere i forretningsudvalget og finder ud af i fællesskab med politikerne. Vi håber i hvert fald, at de vil være med.

Kontakt til politikerne skal selvfølgelig ikke alene tjene skabelsen af flere private job men også andre formål, herunder hele velfærdsproblematikken, som jeg tidligere var inde på.

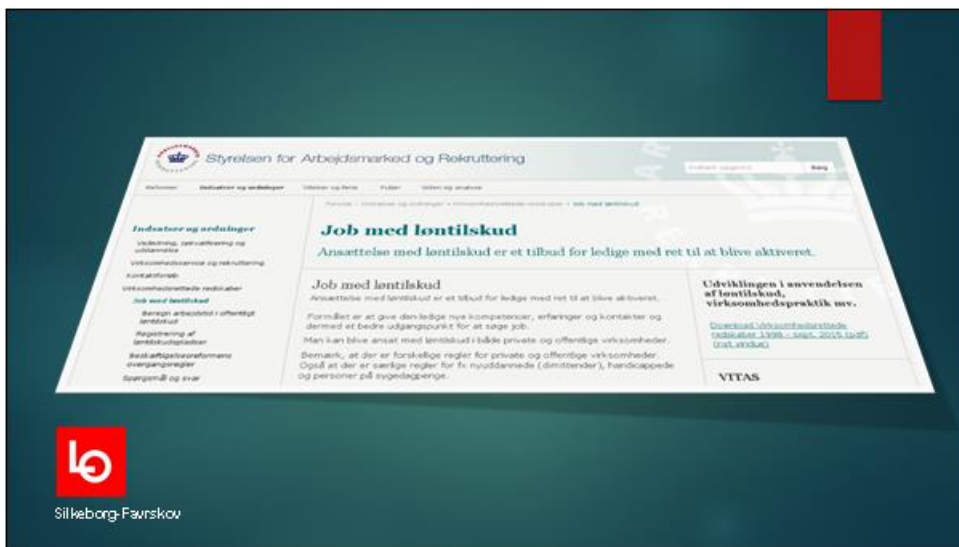

"Sammen om Silkeborg" - det hedder den hensigtserklæring, som vi indgik i december sammen med kommunen ved borgmesteren og arbejdsmarkedsudvalget og arbejdsgiverne ved Erhverv Silkeborg, Dansk Byggeri og Håndværkerforeningen.

Målgruppen for erklæringen var dels de flygtninge og familiesammenførte borgere, der skal i ordinært job eller uddannelse; dels de unge under 30 år, som ikke har en kompetencegivende uddannelse, og som har brug for en særlig indsats for at komme videre og endelig de langtidsledige kontanthjælpsmodtagere og de ledige, der er truet af udfald fra dagpengesystemet.

Ideen med erklæringen er, at en koordineret og brancherettet indsats mellem kommunen, virksomheder, uddannelsesinstitutioner, fagforeninger og A-kasser skal sikre, at der bliver skabt praktik- og jobåbninger for målgrupperne - gerne i jobrotationsordninger, så de allerede ansatte også får noget ud af det.

Der er i hvert fald tre forudsætninger for, at erklæringens positive ord kan blive til virkelighed: Parterne skal vise vilje til at følge den op, virksomhederne skal vise vilje til at ansætte og uddanne, og endelig skal vi i LO-fagbevægelsen – både i organisationerne og på arbejdspladserne - vise, at vi kan og vil gøre vores til, at erklæringens ordlyd føres ud i livet.

Tilskudsjob: Vi har en formodning om, at antallet af tilskudsjobbere i Østjylland er nogenlunde stabilt, uanset om der er op- eller nedgang i økonomien. 3. kvartal 2016 var der således 12.585 pladser i de 11. østjyske kommuner. I Silkeborg kommune 1.282 i et tilskudsjob, og i Favrskov kommune 693.

Vi frygter, at pladserne er statiske og udtrykker måske mere et behov for billig arbejdskraft hos nogle virksomheder frem for et behov hos den enkelte om at komme i løntilskud, virksomhedspraktik eller nytteindsats.

Som vi tidligere har været inde på, er vores mål, at færre kommer i tilskudsjob. Og i hvert fald at bruge ordningerne i overensstemmelse med den egentlige hensigt.

Vi har jo alle hørt om ordinært ansatte, der bliver afskediget og efterfølgende tilbydes det samme job nu bare som tilskudsjob. Men hvor mange er der i virkeligheden tale om, hvor er de, og hvor meget er virksomhederne afhængige af dem? Det er nogle af de spørgsmål, Horsens og vi vil arbejde videre med i et tæt samarbejde med LO-regionens konsulenter.

Erhvervsuddannelse: Teknisk Skole Silkeborg og Silkeborg Business College kommer forhåbentlig fremover til at være under samme paraply. Dermed får byen en moderne erhvervsskole med en bred vifte af tekniske og merkantile ungdomsuddannelser. Skolerne vil være en oplagt mulighed for de unge, der søger en uddannelse efter 9. eller 10. klasse.

Desværre er problemet, at især det almene gymnasium stadig står for mange som den naturlige forlængelse af folkeskolen. Der er tale om en udvikling, hvis første og største ofre er *de* unge, der ville være bedre tjent med eksempelvis en teknisk eller merkantil uddannelse.

For at imødegå dette vil vi fra forretningsudvalget tage initiativ til et møde med kommunen, UU og arbejdsgiverne for at få en mere direkte kobling mellem skoler og virksomheder.

Umiddelbart kunne vi forestille os, at klasserne på et bestemt trin hver især kobles med en virksomhed, som de følger resten af deres skoletid. For på den måde at give dem et både mere realistisk og et mere nuanceret billede af de mange muligheder, som en almindelig arbejdsplads tilbyder. Men det skal være en ordentlig én af slagsen.

Det er vores betingelse for at være med; arbejdspladsen skal være overenskomstdækket og allerhelst med en tillidsrepræsentant. For vi taler om introduktion til arbejdslivet – ikke kun til erhvervslivet.

Et andet initiativ i samme boldgade kunne være at fordoble antallet af EUD10-klasser i Silkeborg. EUD10-tilbuddet er med til at gøre de unge uddannelsesparate, afklare dem i forhold til ungdomsuddannelse og gøre dem i stand til at gennemføre en erhvervsuddannelse. Så hvorfor ikke gå fra tre til seks klasser? Det vil helt klart være et godt tilbud for mange af de unge på 10.-klasseniveau.